

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. w W. wniósł w dniu 12 kwietnia 2019 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wnosząc o zasądzenie od pozwanego A. B. kwoty 10738,75 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 20 maja 2019 r. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 8 października 2019 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie uwzględnił powództwo w całości, obciążając ponadto pozwanego A. B. zwrotem kosztów procesu na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. w kwocie 3917,00 zł.

Pozwany A. B. w ustawowym terminie złożył sprzeciw od przedmiotowego wyroku zaocznego, wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie zwolnił pozwanego A. B. od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie w całości.

Powód (...) Bank S.A. w W. w toku procesu podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Pozwany A. B. przez Sądem Rejonowym w Ciechanowie złożył w piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2022 r. wniosek o rozłożenie należności na raty po 450,00 zł miesięcznie.

Powód (...) Bank S.A. w W. nie wyraził zgody na propozycję pozwanego A. B. w przedmiocie rozłożenia należności na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. zawarł w dniu 2 sierpnia 2004 r. umowę nr 312968050 karty kredytowej i limitu kredytowego z Bankiem (...) S.A. w G. (obecnie (...) Bank S.A. w W. jako bank przejmujący). Bank wypowiedział A. B. umowę, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zadłużenia oraz pouczeniu o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, ze skutkiem na dzień 25 marca 2019 r. (bezsporne).

Wysokość zadłużenia A. B. z tytułu umowy nr 312968050 karty kredytowej i limitu kredytowego według stanu na dzień 12 kwietnia 2019 r. wynosi 10738,75 zł (bezsporne).

A. B. jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni około 15 ha położonego w O.. Oprócz prowadzenia gospodarstwa rolnego, pracuje zawodowo, jego wynagrodzenie za pracę wynosi około 3200 złotych. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Spłaca inne zadłużenia (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów, a w szczególności umowy kredytu, wezwania do zapłaty, wyciągu z ksiąg banku, wypowiedzenia umowy, historii rachunku kredytowego oraz wyciągu z rachunku kart kredytowych, mając na uwadze okoliczności bezsporne pomiędzy stronami.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo zasługuje na uwzględnienie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

W pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że pozwany A. B. nie kwestionował zawarcia umowy z dnia 2 sierpnia 2004 r. nr 312968050 karty kredytowej i limitu kredytowego z poprzednikiem prawnym powoda Bankiem (...) S.A. w G.. Nie kwestionował również, że zaprzestał spłaty zadłużenia.

Bezspornym jest zatem pomiędzy stronami, że w dniu 2 sierpnia 2004 r. pozwany A. B. zawarł z Bankiem (...) S.A. w G. (obecnie (...) Bank S.A. w W.) umowę kredytu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Stosownie do art. 78a cyt. ustawy, jej przepisy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Bank (...) S.A. w G., a następnie jego następca prawny (...) Bank S.A. w W. – powód spełnił swoje zobowiązanie wynikające z umowy z dnia 2 sierpnia 2004 r. i udostępnił pozwanemu A. B. kartę kredytową z uzgodnionym limitem wysokości transakcji gotówkowych i bezgotówkowych. Pozwany A. B., pomimo ciężącego na nim obowiązku zwrotu kwot transakcji w oznaczonych terminach spłaty, obowiązku swojego nie dopełnił.

A. B. nie uregulował swojego zadłużenia zgodnie z wezwaniami i umową. Łączna kwota zobowiązania pozwanego A. B. w dacie wytoczenia powództwa wynosiła 10735,75 zł.

Po wytoczenia powództwa pozwany A. B. nie dokonał żadnych kolejnych wpłat na poczet uregulowania zadłużenia wobec powoda.

Wskazać należy, że pozwany A. B. pismem procesowym z dnia 11 stycznia 2022 r. złożył wniosek o rozłożenie zadłużenia na raty w kwocie po 450,00 zł miesięcznie, na co powód (...) Bank S.A. w W. nie wyraził zgody. Oświadczenie pozwanego A. B. stanowi, w ocenie Sądu, uznanie niewłaściwe.

Zgodnie z powszechnie przyjętym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny, uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, krótko określane jako uznanie długu, obejmuje dwie postacie uznania: uznanie właściwe i niewłaściwe. Uznanie niewłaściwe przypomina instytucję prawa postępowania cywilnego, a mianowicie - przyznanie faktu. O ile jednak treścią tego ostatniego byłby sam fakt bycia dłużnikiem, o tyle przy uznaniu niewłaściwym chodzi o wyraz świadomości samego zobowiązanego. Zapłata części długu, zapłata odsetek, udzielenie zabezpieczenia przez dłużnika - co do zasady - są traktowane jako okoliczności przerywające bieg przedawnienia. Poza tym wskazuje się na wszelkie „prośby” skierowane do wierzyciela, czy to o rozłożenie na raty, czy to o odroczenie terminu płatności, czy to o zwolnienie z odsetek lub długu. Takie ujęcie aprobuje Sąd Najwyższy, który wskazał w wyroku z dnia 19 września 2002 r. w sprawie II CKN 1312/00 że, zwrócenie się przez dłużnika do wierzyciela „o rozłożenie należności głównej na raty i zwolnienie z obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie może stanowić uznanie roszczenia, także wtedy, gdy proponowane porozumienie między stronami nie doszło do skutku”. Ogólnie rzecz ujmując, chodzi o każde zachowanie dłużnika, z którego wynika jego świadomość bycia dłużnikiem. Przykłady dowodzą, że uznanie przerywające bieg przedawnienia może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany przez czynność czysto faktyczną. Już z tego wynika, że nie musi ono wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia, choć dopuszcza się zastrzeżenie przez dłużnika ograniczonego charakteru uznania. Takie ograniczenie, niewątpliwie możliwe przy uznaniu właściwym, zwykle zawierającym wyraźną deklarację co do uznawanego długu, trudno sobie wyobrazić przy czynnościach konkludentnych, które kwalifikuje się jako uznanie niewłaściwe. Z natury rzeczy nie ma w nich miejsca na oświadczenia co do wysokości uznawanego długu; w niniejszej jednak sprawie pozwany A. B. w swym wniosku o rozłożenie na raty wskazał wprost kwotę stanowiącą przedmiot sporu.

Niewątpliwie zatem roszczenie powoda należało uznać w świetle treści przedstawionych dokumentów, jak też stanowiska pozwanego A. B., za zasadne.

Wbrew zarzutowi pozwanego A. B. nie doszło do przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123 § 1 pkt 1 kc, bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zgodnie z art. 124 § 2 kc, w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

W niniejszej sprawie, powód (...) Bank S.A. w W. wypowiedział pozwanemu A. B. umowę z dnia 2 sierpnia 2004 r. karty kredytowej i limitu kredytowego ze skutkiem na dzień 25 marca 2019 r.; pozwany A. B. nie kwestionował okoliczności związanych z wypowiedzeniem mu umowy. Wytoczenie zatem powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 12 kwietnia 2019 r. nastąpiło przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd również nie znalazł przesłanek do uwzględnienia wniosku pozwanego A. B. o rozłożenie świadczenia na raty. W pierwszej kolejności wskazać należy, że niewątpliwie, wniosek taki - co do zasady - uznać należy za dopuszczalny. Stosownie bowiem do art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Pozwany A. B. dobrowolnie wykorzystał limit kredytowy korzystając z karty kredytowej, którego świadomie nie spłacał. Pozwany A. B. został kilkakrotnie przez Sąd wezwany na rozprawę do osobistego stawiennictwa celem złożenia zeznań, jednakże nie stawiał się na żadną z rozpraw. Sąd zatem dane dotyczące jego sytuacji rodzinnej i majątkowej wykorzystał z danych przedstawionych przez pozwanego w oświadczeniu o sytuacji rodzinnej i majątkowej złożonym w celu uzyskania zwolnienia od kosztów sądowych. Z treści tego oświadczenia wynika, że jego obecna sytuacja materialna jest stabilna i nie można zaliczyć go do kategorii osób ubogich. Sąd oceniając stanowisko pozwanego oraz fakt, że nie dołączył żadnych dokumentów potwierdzających jego stan majątkowy, nie znalazł podstaw do rozłożenia świadczenia na zaproponowane przez pozwanego raty. Podkreślić należy, że pomimo upływu trzech lat od wypowiedzenia umowy, pozwany A. B. nie podjął spłaty zadłużenia w deklarowanych ratach, co wskazuje, że jego deklaracje w tym zakresie są gołosłowne i nie zasługują na uwzględnienie.

Jak wskazano powyżej, wyrokiem zaocznym z dnia 8 października 2019 r. Sąd uwzględnił powództwo w całości:

- w pkt I. zasądził od pozwanego A. B. na rzecz powoda (...) BANK S.A. z siedzibą w W. kwotę 10738,75 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- w pkt II. Zasądził od pozwanego A. B. na rzecz powoda (...) BANK S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.917 zł (tytułem zwrotu kosztów procesu (300,00 zł – opłata sądowa, 3617,00 zł – koszty zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa);
- w pkt III. wyrokowi w pkt I. nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Zgodnie z art. 347 kpc, po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub w części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W związku z powyższym, po ponownym rozpoznaniu sprawy na skutek sprzeciwu pozwanego A. B., Sąd utrzymał w mocy w całości wyrok zaoczny z dnia 8 października 2019 r.